

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือเพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงอยู่ในอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเมืองทุ่งและเพื่อหาแนวทางให้ชุมชนสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาในเชิงอนุรักษ์และพัฒนา

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต และแบบสอบถาม ซึ่งศึกษาจากกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มประชากรคือ ชาวบ้านหรือบุคคลที่ประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาที่เป็นเจ้าของธุรกิจหรือเจ้าของกิจการในหมู่บ้านเมืองทุ่ง ตำบลหนองควาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 ราย โดยใช้แบบสัมภาษณ์ชนิดตรวจรายการ และแบบสังเกตประกอบในการเก็บรวบรวมข้อมูลและกลุ่มตัวอย่างจากหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการให้ชุมชนสนับสนุน และส่งเสริมการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาในเชิงอนุรักษ์และพัฒนา จำนวน 12 ราย โดยใช้แบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ วิเคราะห์จากแบบสัมภาษณ์นำเสนอโดยการแจกแจงความถี่และร้อยละ วิเคราะห์จากแบบสังเกตใช้วิธีการบรรยายสรุปและวิเคราะห์จากแบบสอบถามใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงอยู่ในอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเมืองทุ่ง

1.1 ปัจจัยทางด้านสถานภาพส่วนบุคคล พบว่าผู้ประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผา มีชายมากกว่าหญิง ซึ่งมีอายุมากกว่า 50 ปี การศึกษาระดับประถมศึกษาและมีระยะเวลาในการประกอบอาชีพตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป

1.2 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่ใช้บ่อเผาถาด มีไฟฟ้าใช้ ไม่มีหน่วยงานใดให้การสนับสนุน ชาวบ้านให้ความเชื่อถือและให้คำปรึกษาหารือเมื่อมีปัญหาคือ พระชาวบ้านเมืองทุ่งไม่เคยได้รับข่าวสารหรือเอกสารการประกอบอาชีพและไม่เคยได้รับความช่วยเหลือทางด้านการประกอบอาชีพ รายได้รองเป็นอาชีพรับจ้าง และมีรายได้จากการทำเครื่องปั้นดินเผาที่ผ่านมามีอยู่ในระดับปานกลาง

1.3 ปัจจัยด้านการถ่ายทอดความรู้ของชาวบ้านเมืองกรุง ส่วนใหญ่ได้รับการถ่ายทอดมาจาก พ่อ แม่ และเครือญาติ เป็นอาชีพที่ทำสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ เป็นงานที่ทำในท้องถิ่นตนเอง เป็นงานที่อิสระและเป็นงานที่ได้อยู่ร่วมกับครอบครัว มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการถ่ายทอดฝีมือหรือผ่านกระบวนการเรียนรู้ในอาชีพ ชาวบ้านเมืองกรุงส่วนใหญ่มีการแลกเปลี่ยนความรู้และให้ความช่วยเหลือกัน

1.4 ปัจจัยด้านการผลิตเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเมืองกรุง พบว่าวัตถุดิบที่ใช้ในการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเมืองกรุง คือ ดินเหลืองและดินแดง ซึ่งดินที่นำมาใช้ทำผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่ นำมาจากอำเภอสันป่าตอง และคอยสะเก็ด การย่อยสลายดินใช้เครื่องบดไฟฟ้าในการย่อยสลายมากกว่าใช้ครกกระเดื่อง ชาวบ้านใช้อุปกรณ์ช่วยในการขึ้นรูปผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่ใช้เป็นหมุนมือ (จ๋าก) โดยผลิตภัณฑ์ที่ชาวบ้านเมืองกรุงส่วนใหญ่ทำคือ น้ำหม้อ น้ำดัน โดยใช้เตาฟืนเผาผลิตภัณฑ์ ไม่มีปัญหาขาดแรงงาน

1.5 ปัจจัยด้านประวัติของหมู่บ้านเมืองกรุง การผลิตและจำหน่าย

ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านเมืองกรุง ตำบลหนองควาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นหมู่บ้านที่ผลิตเครื่องปั้นดินเผาเป็นอาชีพหัตถกรรมท้องถิ่น โดยหมู่บ้านแห่งนี้ผลิตเครื่องปั้นดินเผาประเภทที่เผาในอุณหภูมิต่ำ ทำให้เนื้อผลิตภัณฑ์ดูดซึมน้ำ คุณสมบัติเช่นนี้เหมาะที่ผลิตหม้อน้ำ น้ำดัน โดยใช้เป็นภาชนะใส่น้ำ นอกจากประโยชน์ใช้สอยดังกล่าวแล้วยังมีลักษณะเด่นที่ไม่เหมือนกับเครื่องปั้นดินเผาจากแหล่งอื่น คือ มีรูปแบบ กระบวนการผลิตและลักษณะเนื้อดินปั้นที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของหมู่บ้านเมืองกรุง

2. แนวทางให้ชุมชนสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผา ในเชิงอนุรักษ์และพัฒนา

การสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องพบว่ามีความเห็นด้วยอย่างยิ่งกับการอนุรักษ์และพัฒนาการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผา การประชาสัมพันธ์ทางสื่อต่าง ๆ มีส่วนช่วยเครื่องปั้นดินเผาบ้านเมืองกรุงเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย ควรจัดให้มีการฝึกอบรมช่างปั้นเพื่อพัฒนาฝีมือซึ่งทำให้ผลิตชิ้นงานมีคุณภาพและขายได้ราคาสูงและควรมีการพัฒนาวัตถุดิบให้มีคุณภาพและปลูกฝังการถ่ายทอดความรู้การทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเมืองกรุงซึ่งเป็นอาชีพในท้องถิ่นไปสู่โรงเรียนและการท่องเที่ยวที่มีผลดีต่อการอนุรักษ์ในอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเมืองกรุง

อภิปรายผล

1. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงอยู่ในอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเมืองทุ่งพบว่า ชาวบ้านส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการประกอบอาชีพ ตั้งแต่ 10 - 20 ปี รายได้หลักของชาวบ้านเมืองทุ่งส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพทำเครื่องปั้นดินเผา ซึ่งมีรายได้ 50,000 - 100,000 บาทต่อปี และรายได้ในการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาที่ผ่านมาอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ และคณะ (2535) ที่ว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการคงอยู่ในอาชีพ ได้แก่ รายได้ ความสามารถที่จะทำงานได้สำเร็จ งานมีความมั่นคง มีความพอใจกับงานที่ทำ มีความผูกพันกับงานที่ทำ ได้ทำงานท้องถิ่นเดิม ซึ่งตรงกับแนวทฤษฎีความต้องการทางอาชีพของ ฮอพพอค (Hoppock) คือคนเราเลือกอาชีพเพื่อสนองตอบความต้องการเป็นความต้องการทั้งร่างกายและจิตใจ ความต้องการที่หลากหลายของมนุษย์เป็นตัวที่กำหนดให้เขาเลือกอาชีพ ซึ่งอาชีพที่เราเลือก มักจะเป็นอาชีพที่สามารถตอบสนองความต้องการที่สูงสุดของเราได้ การพัฒนาทางอาชีพเริ่มจากจุดที่บุคคลตระหนักว่ามีอาชีพบางอาชีพที่ทำให้เขาได้รับความพึงพอใจและสามารถตอบสนองความต้องการของเขาได้ สิ่งที่จะแสดงให้เห็นว่าเรามีพัฒนาการเลือกอาชีพมากขึ้นอยู่กับเราเข้าใจการเลือกอาชีพของเราได้ดีเพียงไร สนองตอบตนเองได้มากเพียงไร การเข้าใจตนเองทำให้เราได้รู้ถึงสิ่งที่เราต้องการ และรู้ว่าเรามีอะไรจะไปแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่เราต้องการ ความรู้เกี่ยวกับอาชีพก็มีส่วนสำคัญในการตัดสินใจเลือกอาชีพ ความพึงพอใจในงานอาชีพเกิดจากการได้ประกอบอาชีพ

การถ่ายทอดความรู้การประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเมืองทุ่งได้รับการถ่ายทอดมาจาก พ่อ แม่ และเครือญาติ สาเหตุที่ประกอบอาชีพทำเครื่องปั้นดินเผาเนื่องจากเป็นอาชีพที่ทำสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ เป็นงานที่ทำในท้องถิ่นตนเอง เป็นอิสระและที่ได้อยู่ร่วมกับครอบครัวซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ และคณะ (2535) ที่กล่าว แรงจูงใจในการทำงานของผู้ที่คงอยู่ในอาชีพประกอบด้วย รายได้ ความสามารถในการทำงานได้สำเร็จ มีทัศนคติที่ดีต่องานที่ทำมีบุคลิกภาพสอดคล้องกับงานที่ทำ แรงจูงใจต่าง ๆ เช่นทำงานในท้องถิ่นเดิมเป็นอาชีพอิสระ บิดามารดาประกอบอาชีพนี้มาก่อน ซึ่งก่อนที่จะประกอบอาชีพทำเครื่องปั้นดินเผาจำเป็นต้องได้รับการถ่ายทอด ฝึกอบรมหรือผ่านกระบวนการเรียนรู้ในอาชีพ ชาวบ้านเมืองทุ่งที่ประกอบอาชีพทำเครื่องปั้นดินเผา มีการแลกเปลี่ยนความรู้และให้ความช่วยเหลือกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยณรงค์ พดุกษากร (2540, หน้า 85) ได้กล่าวว่า เครือข่ายความสัมพันธ์ของกลุ่มผู้ผลิตงานหัตถกรรมในชุมชน เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ ความสัมพันธ์ทางความเป็นเครือญาติ ความสัมพันธ์ทางการแลกเปลี่ยนความรู้กันและความสัมพันธ์ทางการซื้อขายสินค้ากัน และกระบวนการแลกเปลี่ยนความรู้และช่วยเหลือระหว่างกลุ่มผู้ผลิตงานหัตถกรรมในชุมชน มีการแลกเปลี่ยนความ

รู้และช่วยเหลือระหว่างกลุ่ม เป็นแบบไม่เป็นทางการ มีการพบปะพูดคุยกันเสมอไม่มีขั้นตอนที่ตายตัว และมีการแลกเปลี่ยนความรู้และช่วยเหลือกันในด้านต่าง ๆ รวมทั้งการซื้อขายสินค้าและปัญหาด้านการตลาด นอกจากการช่วยเหลือระหว่างกลุ่มแล้ว กลุ่มยังได้รับและแสวงหาการช่วยเหลือจากภายนอก ชุมชนด้วย โดยเฉพาะหน่วยงานทางราชการที่เกี่ยวข้องและสอดคล้องกับงานวิจัยของ บรรชร กล้าหาญ (2538) ได้ศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ด้านการผลิตของ หัตถกรรมพื้นบ้าน พบว่ากลไกหลักที่มีผลต่อกระบวนการถ่ายทอดคือภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจ อันเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์กับนักการท้องถิ่น ทำให้เกิดการแข่งขันในการผลิตเพื่อครอบครองตลาด อีกทั้งภาวะความจำเป็นในการผลิตต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับระบบผลประโยชน์และเกิดระบบธุรกิจการถ่ายทอดอีกประการหนึ่งคือ กลไกทางวัฒนธรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับระบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและชุมชน ระบบค่านิยมของชุมชนและพฤติกรรมของผู้ผลิตและผู้บริโภค

การผลิตเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเหมืองกง พบว่าวัตถุดิบที่ใช้ในการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเหมืองกงคือ ดินแดง ดินเหลือง ชาวบ้านเหมืองกงมีปัญหาเกี่ยวกับแหล่งวัตถุดิบที่นำมาใช้ทำเครื่องปั้นดินเผา คือวัตถุดิบหายากและมีราคาแพง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัครพงษ์ สัจจวาติ และคณะ (2527) ที่ว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตเครื่องปั้นดินเผาคือ วัตถุดิบ พลังงาน ทุน แรงงานและเทคโนโลยีการผลิต สำหรับการขึ้นรูปผลิตภัณฑ์ อุปกรณ์ที่ชาวบ้านใช้ช่วยในการขึ้นรูปผลิตภัณฑ์คือแป้นหมุนมือ (จ่าก) และเป็นหมุนไฟฟ้า ผลิตภัณฑ์ที่ทำคือ น้ำม้อ น้ำตัน โดยไม่มีปัญหาเกี่ยวกับตลาดที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์และผลิตภัณฑ์นอกจากจะจำหน่ายในหมู่บ้านแล้วชาวบ้านเหมืองกงส่งไปจำหน่าย ในอำเภอหางดง ในอำเภอเมืองเชียงใหม่และต่างจังหวัด การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ภายในประเทศและต่างประเทศ จำหน่ายผ่านตัวแทนจำหน่าย เพราะว่าชาวบ้านเหมืองกงมุ่งแต่ผลิตงานเพียงอย่างเดียว และไม่ต้องเสียเวลานำสินค้าออกไปจำหน่ายเหมือนแต่ก่อน มีพ่อค้าคนกลางหรือตัวแทนจำหน่ายมารับสินค้าไปจำหน่าย

ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านเหมืองกง ตำบลหนองควาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่ผลิตเครื่องปั้นดินเผาประเภทศิลปหัตถกรรมซึ่งเป็นอาชีพที่เป็นทั้งการอนุรักษ์ศิลปะและสร้างอาชีพให้กับชาวบ้านในท้องถิ่นให้มีรายได้สามารถยกระดับการครองชีพความเป็นอยู่ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีกระบวนการถ่ายทอดความรู้มาจากบรรพบุรุษมาสู่คนรุ่นหลัง อย่างไม่เป็นทางการถือว่าเป็นมรดกทางศิลปะที่สืบทอดกันมา ที่ทำอยู่ในปัจจุบันเป็นกรรมวิธีที่สืบทอดกันมาแต่บรรพบุรุษ โดยหมู่บ้านแห่งนี้ผลิตเครื่องปั้นดินเผา ประเภทเอิทดเทนแวร์ (Earthen Ware) ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่เผาในอุณหภูมิต่ำ ทำให้เนื้อผลิตภัณฑ์ไม่สุกตัวดูดซึมน้ำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัครพงษ์ สัจจวาติ และคณะ (2528, หน้า 29) ที่กล่าวว่าผลิตภัณฑ์ของหมู่บ้านเหมืองกงมีลักษณะเฉพาะคือ มีสีแดง

สีน้ำตาล มีความพรุนตัวสูง มีเปอร์เซ็นต์การดูดซึมน้ำสูงซึ่งเหมาะที่จะทำเป็นภาชนะใส่น้ำดื่ม นอกจากนี้ประโยชน์ใช้สอยดังกล่าวแล้วยังมีลักษณะเด่นที่ไม่เหมือนกับเครื่องปั้นดินเผาจากแหล่งอื่น คือมีรูปแบบกระบวนการผลิตและลักษณะเนื้อดินปั้นที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของหมู่บ้านเหมืองกุง

2. การหาแนวทางให้ชุมชนสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาในเชิงอนุรักษ์และพัฒนา

การสนับสนุนการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเหมืองกุง ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรอนุรักษ์และพัฒนาการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเหมืองกุง ควรมีการจัดให้มีการฝึกอบรมช่างปั้นเพื่อพัฒนาฝีมือ ให้ผลิตชิ้นงานมีคุณภาพและขายได้ราคาสูง และการพัฒนาทางด้านวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเครื่องปั้นดินเผาให้มีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องเคลือบดินเผาภาคเหนือ ที่มีหน้าที่หลักคือ พัฒนาคุณภาพวัตถุดิบให้ทัดเทียมมาตรฐานสากล ค้นคว้าทดลอง พัฒนาการผลิตผลิตภัณฑ์ให้ได้มาตรฐานตามความต้องการของตลาดและยกระดับมาตรฐานช่างฝีมือ สำหรับการปลูกฝังการถ่ายทอดความรู้การทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเหมืองกุง เป็นอาชีพในท้องถิ่น ไปสู่โรงเรียนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ หัทยา เจริมศักดิ์ (2539) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องหัตถกรรมในท้องถิ่นชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าท้องถิ่นต้องการให้จัดการเรียนการสอนเรื่องเครื่องปั้นดินเผา เพราะเป็นงานหัตถกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น ได้แผนการสอนเรื่องหัตถกรรมในท้องถิ่นที่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ พฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียนสูง อยู่ในระดับดีเป็นส่วนใหญ่ ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียน เรื่องหัตถกรรมในท้องถิ่น ส่วนมากมีความพอใจในการเรียน

ควรจัดให้มีตลาดนัดจำหน่ายผลผลิตเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเหมืองกุง ควรอนุรักษ์ในการผลิตเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเหมืองกุงแบบดั้งเดิม และควรสร้างค่านิยมให้คนท้องถิ่นหันมาสนใจใช้เครื่องปั้นดินเผาสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัญวี ทศรัฐ (2538) ที่กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงการเมืองและการปกครองในอดีตรวมทั้งการพัฒนา ในจังหวัดเชียงใหม่มีความเจริญก้าวหน้าจนเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจการค้าและการท่องเที่ยวของภาคเหนือเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อท้องถิ่นต่าง ๆ และวิถีชีวิตของชาวเชียงใหม่ รวมถึงการผลิตเครื่องปั้นดินเผาและการใช้น้ำหม้อและน้ำดันของหมู่บ้านเหมืองกุง ซึ่งได้พัฒนารูปแบบวิธีการและเทคโนโลยีไปมากเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคในเมือง ในขณะที่ชาวชนบทยังต้องการน้ำหม้อและน้ำดันในรูปแบบเดิม น้ำหม้อและน้ำดันจะคงอยู่ได้ต้องมีการสนับสนุนและส่งเสริมจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน

เพื่อจะนำไปสู่การปลูกจิตสำนึกให้ชาวเชียงใหม่เห็นคุณค่าของการธำรงไว้ซึ่งน้ำหม้อและน้ำดัน ควรมีการประชาสัมพันธ์ทางสื่อต่าง ๆ เช่นหนังสือพิมพ์ ทีวี หรือนิตยสารต่าง ๆ มีส่วนช่วยให้เครื่องปั้นดินเผาของบ้านเหมืองกุง เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายและการท่องเที่ยวที่มีผลดีต่อการอนุรักษ์ในอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเหมืองกุง ซึ่งตรงกันข้ามกับงานวิจัยของ วสันต์ ศิริพล และพรทิพย์ เรือรธีรวิทย์ (2539) ที่กล่าวว่า การท่องเที่ยวทำให้เกิดผลลบ แต่ยังไม่ถึงขั้นรุนแรงต่อศิลปะวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่นดังจะเห็นได้จากประเพณีสงกรานต์ ลอยกระทงและประเพณีของชาวเขาที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเพื่อผลทางการค้ามากขึ้นเพื่อเป็นการเอานักท่องเที่ยวจนต้องละทิ้งของแท้ดั้งเดิมและสิ่งที่ท้องถิ่นต้องทำคือ ต้องปลูกจิตสำนึกให้ชุมชนท้องถิ่นเข้าใจและมีความภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรมและประเพณีของท้องถิ่นให้คงอยู่นาน ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 สามารถนำข้อมูลจากผลวิจัยไปใช้ประกอบการสอนวิชาหัตถกรรมพื้นบ้าน ระดับปริญญาตรี สาขาเครื่องปั้นดินเผา ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ โดยนำข้อมูลมาประกอบการสอนตามหลักสูตรลักษณะรายวิชาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเครื่องปั้นดินเผาเพื่อให้รู้ประวัติความเป็นมาของงานเครื่องปั้นดินเผาในท้องถิ่น รู้คุณค่าของงานเครื่องปั้นดินเผาในท้องถิ่น ตลอดจนการอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาในท้องถิ่น เพื่อให้เข้าใจถึงการเตรียมวัตถุดิบสำหรับการขึ้นรูป มีทักษะในการตกแต่งและการขึ้นรูปตามแบบอย่างที่ได้ศึกษาและมีเจตคติที่ดีต่อการอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาในท้องถิ่นให้คงอยู่หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่มีการเรียนการสอนในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

1.2 สามารถนำข้อมูลจากผลวิจัยไปใช้ประกอบการสอนวิชาสัมมนาวิชาชีพหัตถกรรม ระดับปริญญาตรี สาขาเครื่องปั้นดินเผา ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ โดยนำข้อมูลมาประกอบการสอนตามหลักสูตรลักษณะรายวิชาเพื่อศึกษาและปฏิบัติการให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบงานหัตถกรรม การรวบรวมและนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างสรรค์งานหัตถกรรม ประโยชน์ใช้สอย ความงาม ความคิด การผลิต การตลาด การวิจารณ์อย่างมีเหตุผล การบันทึกผลสรุปและการหาข้อมูลสนามหรือสถาบันการศึกษาอื่นที่มีการเรียนการสอนในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องเคลือบดินเผาภาคเหนือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคเหนือ ศูนย์ส่งเสริมวัฒนธรรมภาคเหนือและสถาบันการศึกษาที่มีการเรียนการสอนทางด้านเครื่องปั้นดินเผาและอาชีพท้องถิ่น ควรมีการสนับสนุนและ ส่งเสริมการเผยแพร่ความรู้ทางด้านการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเมืองกุ้ง ในเชิงอนุรักษ์และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะในการผลิต เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

2.1 ควรศึกษาความคงอยู่ในการประกอบอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผา ในหมู่บ้านอื่น

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความคงอยู่ในอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของชาวบ้านเมืองกุ้ง กับความคงอยู่ในอาชีพการทำเครื่องปั้นดินเผาของหมู่บ้านอื่นที่มีลักษณะการประกอบอาชีพคล้ายคลึงกัน

2.3 ควรศึกษาความคงอยู่ในการประกอบอาชีพอื่น ๆ ที่เป็นงานหัตถกรรมพื้นบ้าน